

(המשך מעמוד 19)

ולא הוציאה שלאגרים. טוביה כבר היה כוכב בצבא. החיילים פשוט חיכו לו.
● כבר אז הצטיין כגיטריסט?
הוא ככלל לא היה חקיין. במשאית הוא עשה את כל העולם. אבל על הבימה הוא היה שחקן. כולנו חשבנו שטוביה לעולם לא יהיה בכיכור. ראינו בו מין אבנר חזקיהו צעיר, היינו בטוחים

כל הבנות היו מאוהבות בששי קשת נואשות. עד שהוא הגיע, אני הייתי היפה של הלהקה. כשהוא בא, הועם זוהרי"

קורן בין אלדר שרים ודני ליטאי. כשהוא מתעצבן, מתעצבנים עליו!

ככלל, ההורים שלו לא אהבו את זה שהוא שחקן. אני זוכר שאחרי פרמיירה שהוא היה הכוכב שלה ושיגע את הקהל, אמר שלו אמרה לו: "אתה שחקן? אתה לא מתביש. קופץ כל הזמן על הבימה? כולו שחקן, דריגן זה שחקן?"
● ואז הצטרפו ללהקה שולה חן, ששי קשת, מנחם זילברמן ושלום חנוך. מה זה עשה ללהקה וליחסים בתוכה?
זה עשה המון. עשינו את התוכנית מהנח"ל באהבה, והתוכנית היתה פיצוץ. צריך להביא בחשבון שמאז נחמה הנדל, לא היתה זמרת ללהקת-הנח"ל. הבנות היו או נחמדות או מצהיר קניות, וכשהופיעה שולה עם הקול שלה ועם החן שלה זה נתן פוש עצום.
והיה טוביה, שהיה מצחיקן רענן, ושלום. שהביא איכות מעולה מעולם אחר.
● שלום חנוך היה כוכב בלהקה?
אבל את לא מצפה ממני להיות אובייקטיבי לגבי שלום.
● למה לא?
את לא מכירה את הסיפור?
● שהוא היה חבר של שולה בזמן שהיא היתה חברה שלי. די, בואי לא נדבר על זה. עד היום אני לא יכול לעבור על העניין הזה לסדרהיום.
● מי אם כך, חוץ מטוביה ושולה, היה כוכב?
ששי קשת. פשוט השתגעו אחריו. כל הבנות היו מאוהבות בו אנושות. עד שהוא הגיע, אני

בין הבנים ככלל לא. טוביה היה המלך הבלתי-מיוערת, ובגלל אופיו המיוחד, בגלל זה שהיה מאוד נבוך, מאוד אינטליגנטי ומאוד לא שוויצר ולא עשה מזה הון לעצמו. פשוט לא קינאו בו.

בין הבנות זה היה סיפור אחר. כששולה הגיעה ללהקה, היו בה שתי בנות יותר ותיקות - רחלה חנוך והרה, שנשואה היום לחנוך חסון. כמובן שהן התרגזו כשהיא קיבלה סולואים על חשבון ה"ותק" שלהן.

הייתי היפה של הלהקה. כרגע שהוא בא, הועם זוהרי. חוץ מזה, היתה בינינו מערכת יחסים נפלאה. היינו לוקה נהדרת. עובדה שמכל הלהקות אנחנו הגרעין שנפגש עד היום.
● ולא היו קינאות?

אבי קורן על יעקב לוינסון

אבי קורן התמנה על-ידי יעקב לוינסון לתפקיד מנהל-הפירסום של בנק הפועלים. כך הוא מספר:

תמיד היה זורק לי, הייתי זורק לך וגם כשאמרנו דברים קשים, נורא נהיית.

יעקב ידע להלך קסם על עיתונאים והם כיבדו את רצונו שלא להיחשף. כשהיה לו עניין להדליף משהו לעיתונות, עשה זאת כמו כל אחד אחר. במסיגרת המישחק המקובל. יעקב שמר מכל מישמר שאני לא אהיה חלק ממערכת היחסים שהיתה לו עם עיתונאים. לא היה רצוני לו שאהיה מצוי בה. כשמישהו היה רוצה ראיון עם יעקב, היה פונה אליי, הייתי אומר ליעקב. זה וזה מבקש לראיין אותך. היה עונה: תענה בשלילה. ונגמר הסיפור. לפעמים הייתי אומר לו שאני מעוניין שייפגש עם עיתונאי זה וזה, הוא היה שואל: לאיזה הוא? הייתי אומר - נחמד, הוא היה נפגש לשיחת-דקע שלא לציטוט, ולא היה עיתונאי אחד שפגש בו ולא חזר ופגש בו שוב ושוב. הוא הילך קסם על כולם.

לגבי יגאל לביב, הקשר היחיד שהיה לי איתו היה קשור למודעות שהעברתי לעיתון שלו. לפי תיקוב. פירסמנו אצלו כי פירסמנו אצל אחרים. לא היתה הוראה מלוינסון לתת מודעות ליגאל לביב. הדבר היחיד שאני יכול להגיד זה שהבאתי לו את המודעות לאישור פרופר. לא ידעתי אם יש לו או אין לו קשרים עם לביב.

כעת, בלעדיו בבנק, יש רגעים שאני נשבר. זה כואב לי נורא שיעקב איננו. כאב אמיתי. אהבתי אותו. הוא היה מעורה בכל דבר. שום דבר לא זו בלעדיו. כיום, במקום עם יעקב לוינסון אני עובד עם דובר הבנק, גיורא גזית שינה דברים רבים במערכת. זה לא מה שהיה בימי יעקב.

יעקב היה צנטרליסט. כל המערכת היתה כפופה לו. גזית מעניק גם לסניפים הרבה יותר יוזמה חופשית. יעקב היה עובר על כל החומר של הפירסום. הוא היה מאוד ביקורתי. הייתי בא עם דבר מבריק והוא היה פוסל אותו. והיה מסיביר לי למה זה לא טוב בשביל הבנק. למרות שזה מבריק, היה לי יחס נכון לפירסום. הוא היה משוגע על גינגלים. היתה לו במכונית קסטה עם גינגלים של הבנק, שהוא היה שומע.

כשהיכרתה לו את קובי אורשר, התרגש כמו ילד. היתה לו משיכה לבורמה. הוא מאוד אהב מסיבות שיושבים ושרים בהן. אהב נורא קולות יפים. היה מתפעל ממישהו שיודע לנגן. אני זוכר שהיתה לי מסיבת יום-הולדת. באותו שבוע יעקב ירד עליי כאשר על זה שאני לא מגיע לבנק ב-7 וחצי בבוקר. הוא מנשט עינה אותי. כל בוקר ב-7.35 היה מצלצל הטלפון. הייתי רץ בחוסר-נישימה אומר "הלו" והוא היה אומר "בוקר טוב" וסוגר. ואני לא איזה פקידונציק, אני בכל זאת הממונה על הפירסום. הייתי חוזר הביתה רותח וזועם, ואמרתי לשולה: אם את מכינה לי מסיבת יומולדת, אל תזמיני את לוינסון. והיא ענתה שמאוחר מדי, היא כבר הזמינה. אמרתי שאני מקווה שיהיה לו שכל ושלא יבוא.

יום השישי הגיע, היתה לי איתו ישיבת-פירסום. ואני עם רצח-בעיניים. והוא נראה לי דווקא די-מבוסס בהברקים שאני יורה בו. ברע ברע הגיע עם נורית למסיבה. לקח אותי לצד ואמר: אני מבקש סליחה. פשוט שכחתי שהשבוע זה יום-ההולדת שלך. הייתי דוחה את זה לשבוע הבא.

הוא היה כל-כך מיוחד. אני לא יודע מכל הסיפור על לוינסון. ממני לא יוצאו עקב מילה רעה. בשבילי הוא היה נקי-כפיים. ולא יעזור שום דבר. היורש שלו וההגיונות היו חשובים. ולא בגלל המוזה. בהכרות שיטחית היה בלתי-נסבל ולא יצר קשר. אבל מקרוב הוא היה אדיר. הוא פשוט לקח אותי בגיל 30 מלוס, כשהייתי כבר מעוצב. זרק לי דרך חשיבה אחרת. למרות שהיה נדמה לי שאני יודע הכל.

עד היום. כשצריך להחליט משהו. אני חושב מה יעקב היה עושה במקומי. יורם רוזנפלד אומר לי, שככה זה גם אצלו. הוא חסר, פשוט חסר. שולה אומרת שהטלפון כבר לא עושה לה יותר שום התרגשות. כי כשהטלפון מצלצל זה בטח לא הוא.

פגשתי אותו במסיבה אצל דן שילון בניו-יורק. והוא השתולל מהגנייה של דויד קריבושי. אחרי כמה ימים צילצלה אלינו נורית ושאלה מה אני עושה כשאני חוזר ארצה. אמרתי לה שאני חוזר לליל צ'זל. אבל אם יציעו לי לנהל את בנק הפועלים. אשקול. היא אמרה שהיא לא תיתן לי לנהל את הפרנסה מבעלה. אבל שתעביר הלאה לממונים.

כעבור יומיים התקשר אליי לוינסון. קבענו אצלו בבית. ואיזה שעה הוא הסביר לי על אמבל. ואני לא ידעתי מה הוא רוצה מהחיים שלי. בסוף הוא שאל: נראה לך להשתלב באמפל? אמרתי לו שאני לא מבין שום דבר בפנינסים וכטח לא בכלכלה. הוא ענה. שבארבע שעות של הרצאה מרוכזת הוא ילמד אותי כלכלה. ושלנגן על אקורדיון כמו קריבושי זה הרבה יותר מסובך וקשה.

התחלתי לעבוד באמבל. ואז קרה דבר שהיה לי מאוד קשה. אני היכרתי את יעקב בניסיונות חברתיים. וההבדל בין יעקב, החברהמן הנחמד והלבבי, לבין יעקב בעבודה היה מאוד חריף. בעבודה הוא היה איש קשה. דרש המון. היה דומיננטי בצורה בלתי-רגילה. לא יכול היה לשאת טעויות. זה היה לי קשה. אני זוכר שקיבלתי את זה אישית.

פעם הוא כתב לי על איזה תזכיר: (א) תאריך זה זה עבר. (ב) אודי לך אם תואיל לענות לי. עניתי לו שאני מבין שהוא מבין שעשה מקח-טעות כשלקח אותי לעבודה. ושהוא לא יודע איך לצאת מזה. אז אעשה לו את העבודה קלה. לא נולדתי בבנק ואני לא מתכוון למות בבנק. אז שלום ולהתראות.

היה לו מנהג לקחת תזכירים הביתה ולעבור עליהם. כשהגיע לתזכיר שלי, צילצל ואמר: אלף - לא נכון. בית - לא הבנת אותי. גימל - בשיטה כזאת לא עובדים.

כשהבאתי לו את. בוא נגדול איתנו - בנק הפועלים" היה מבסוט עד הגג. הוא נתן לי בקנה מלא. היתה בינינו מערכת יחסים של יותר מסתם עובד ומעביד. עובדה שנשארתי בבנק למרות כל הפשלות שעשיתי.

כשהתחיל להתמוצץ על העניין שלו, נמנע איתי מקשר במודע. הוא לא רצה לראות אותי. לא נתן לי להתקרב. היו לי המון נסיונות להתקרב, ואני לא אומר את זה בשביל לנקות את מצמוני. ליעקב היתה סמכות. כשהוא היה אומר לא, אז זה היה לא! וכשלא רצה לראות מישהו, איש לא העז לבוא אליו.

כשמהדרות החדשות נפתחו עם פרשת-לוינסון, שלחתי לו פרח וכתבתי לו בית משיר של נעמי שמר. שהוא אהב וששרנו ביחד בדבקות אצלו בבית. על הגג כשהמערך נכשל בבחירות 1981. לפעמים אני סופג מכה אחר מכה / וכשרע וכשמר לי / אז אני דווקא שר לי כך: / חבלי המודעה הנה זה בא. נורית טילפנה והשאירה הודעה במזכירה האוטומטית: תודה, אתם נורא נחמדים. לא צריכים להחזיר טלפון. ואז הבנתי. ידעתי מה שהחשיפה עושה לו. הוא, שהיה רואה תמונה שלי ושל שולה במדורי-הרכילות והיה שואל אותי. איך אתה יכול לשאת את זה? הבנתי איזו כפייטיות היתה לו בעניין של לא להיחשף. ומיתאום. הכל סביבו התמוטט.

מול יתר הדברים, אני מאמין שהיה מתמודד. אבל הוא פחד פחד-מוות שמא יחשפו את חייו הפרטיים. וזה, לדעתי, מה ששבר אותו. הוא רצה להפסיק את החשיפה הזו. שלא תפגע עוד באנשים האהובים עליו. בילדיו. כשנורית אמרה. אל תחזירו טלפון. לא טילפנו. בטח היו עוד שרצו לטלפן ואיזה הם לא! ואיש לא העז לערער על הלך הזה. אני מניח שהוא היה שבור. מדוכדך. מוכה. ולא רצה שנראה אותו כך. לכן הסתגר. לגבי העיתונאי אריה אבנרי, שאותו ראה, אני מניח שהוא לא עשה לו חשבון. אבנרי היה כמו הטייפ שלו. בלול החברתי יעקב היה איש מלא קסם. נורא חכם. כל שיחה איתו התנהלה כמו מיני-פונג. היה איתו חן במאבק המוחי הזה.

● בסירטו של אבי נשר. הלהקה" יש סצינות קשות של כמעט-שינאה בין בימאי הלהקה וחבריה. גם אצלכם זה היה ככה?

כל שינאה לבימאי בסרט לא היתה קיימת אצלנו. איזו שינאה? אנחנו היינו נשבעים כיוסי כנאי. הערצנו אותו.

● ששי מגלם באותו סרט את דמותו האמיתית?

אני זוכר שהרבר שהכיהיפתיע אותו בששי היה שהוא קיבוצניק. כי גם במדים הוא היה תמיד שי-יאהאסטיקה, מגוהן, מעומלן ומסורק. ששי היה די חסר-ביטחון, ועד שלא שיכנעו אותו שהוא שר יפה, הוא חשב שהוא שחקן.

● מי שיכנע את ששי קשת שהוא יודע לשיר?

יום אחד ששי שר כפרודיה את דודה הגידי לנו כך. חיקוי של גולנר. יאיר רוזנבלום, שהיה המדריך המוסיקלי. אמר לו: "אדוני, אתה זמר" ששי, שהוא בחור נהדר באמת, אמר לו: "עזוב אותך מהשטיות!" אבל אחר כך, כשיאיר התחיל לתת לו לשיר, הוא השתכנע.

את יודעת איזה כוכב הוא היה? מיליון חתיכות תמיד הסתובבו סביבו, ואני מוכרח להגיד שאז הפמיניזם לא שלט בארץ, ולא היה מקובל שחיליות או בחורות יתחילו עם בחור. אבל הוא היה מקבל מיספריטלפון. פשוט היה מוציא אותו מרצתו. היתה לו חברה, דניאלה הוד. שהיתה מלכת-יופי, לא פחות.

לששי היו בעיות עם הא ואלף. היתה לו שורה ב גשם גשם בא. שהלכה כך: "גרהיבה עוז לקראו לגשם כי ישוב". וששי תמיד היה יוצא לו "גרהיבה הוו". אז קראנו לחברה שלו דניאלה עוד. ועד היום, כשאנחנו רוצים להרגיז אותו, אנחנו מרכיבים על דניאלה ושוככים על הריצפה מצדוק.

● זה נכון ששלום חנוך לא התקבל בתחילה ללהקת-הנח"ל כי לא עבר את הבחינה?

שלום בא להיבחן יחד עם יוסי פולק. שניהם באו מבית צבי. עשו קטע מאוד כבר ולא התקבלו. למרות שיאיר, בגלל סנטימנטים דווקא, היה בעד שלום. כי אחות של שלום, נעמה, היתה בעבר בלהקה. זה לא עזר והם נשלחו הביתה.

מי שלא השלים עם זה שלא קיבלו את שלום ללהקה היה חנו יובל, שגם הוא נדיקוביז מישמרות. קיבוצו של שלום. חנו אמר: "אתם לא צודקים, עושים טעות איזומה. אתם לא יודעים מה אתם מפסידים. אם יש מישהו מקורי זה הבחור הזה, שלום!" הוא העריץ את שלום וניסה לשכנע אבל ללא הועיל.

ואז התחילו לעבוד במישמרות על איזו להקת-זמר ששלום ומאיר אריאל כתבו לה. חנו ביקש מיאיר שיתן די. סוכס שהוא יבוא בשבת לקיבוץ, ומכיוון ששולה היתה אז בטריונות (המשך בעמוד 36) העולם הזה 2487